

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀναγνόντων καὶ ὑπὸ τοῦ θειοκρατορικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τοιμήνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίαν Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀπεικιδίων σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 11

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

—Κύριοι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ σὺλ- λάβετε τὸ παιδί... Κι' ἂν δὲν ἀρκεῖ ἡ παράκλησί μου, σὰς διατάσσω!

Τὸ παιδάκι, ἐλεύθερο τώρα, φώναξε:

—Ζήτω ἡ Βασίλισσα!

Μὰ ἡ Ζίνα οὔτε κἂν χαμογέλασε.

—Γυρίζουμε, τί λέτε; εἶπε σὺς φί- λες τῆς.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντη- σή τους, ἔστρεψε γιὰ τὸ παλάτι.

Στὴν καρδιά τῆς εἶχε μείνει ἓνα μεγάλο θάρος.

Ἡ Μιλλο κι' ἡ Κάρολα δὲν μπο- ροῦσαν νὰ τὴν κάμουν εὐδιάθετη. Γρή- γορα ἡ συνομιλία ἐσφύχθη καὶ τὰ δυὸ

κορίτσια, λοπτημένα κι' αὐτὰ ἔφυγαν.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἡ Ζίνα ἄφη- σε τὰ δάκρυά τῆς ἐλεύθερα.

Πᾶσι πιά ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς λα- τρείας ποὺ αἰσθανόταν ὡς τώρα τρι- γύρω τῆς! Προπάντων δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῖο λόγο ἔχανε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα αἰσθανόταν μιὰν ἀγωνία ὅμοια μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ παγεθρόμου ποὺ πατινάρει πά- νω σ' ἓνα ἐλαφρότατο στρώμα πά- γου, ποὺ μπορεῖ ἀπὸ σιγμὴ σὲ σιγ- μὴ νὰ συντριφθῇ.

«—Πῶς, συλλογιζόταν, πῶς νὰ ξα- νάβρω τὴν ἀγάπη τῶν ὑπηκόων μου;»

Τότε θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς παραιάνας τῆς:

«—Νὰ συλλογιζέσαι περισ- σότερο τὰ βόσανά τους, πα- ρὰ τίς ἐπιθυμίες σου.»

Τὰ βόσανά τους!

Ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχαν ἀπα- σχολήσῃ καθόλου. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἔμως θὰ ἦταν ἡ μόνη τῆς φροντίδα.

Τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα: Γιὰ νὰ ἐπικοινωνῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ὑπηκόους τῆς, γιὰ νὰ μαθαίνῃ τὰ παράπονα τους, θὰ τοὺς δέχεται μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, σὲ ὦρα ὥρι- σμένη.

Καθένας θὰ τῆς λέσει τί θέ- λει κι' ἀπὸ τί ὑποφέρει. Κι' αὐτὴ θὰ κάνει ὅ, τι μπορεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίξῃ.

Ἡ Ζίνα θυμᾶται μιὰ ὥ- ραια ζωγραφιά ποὺ κάποτε τῆς εἶχε κάμει ἐντόπωση: Παρίστανε τὸν βασιλέα Λου- δοβίκο τὸν Ἅγιο, περιστοι- χισμένο ἀπὸ δυστυχεῖς ποὺ περιμέναν ἀπ' τὰ χεῖλη του τι δικαίη κρίση.

Ναί, ἡ Βασίλισσα τῆς Βαλ- κανίας θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Βασιλεῖ, ποὺ τὸν τιμᾷ

«Οἱ χωροφύλακες ἔπιασαν τὸ παλιόπαιδο...» (Σελ. 74, στ. 6')

ἡ Ἱστορία. Τὸ εἶπε σὲν θεῖο τῆς καὶ στὴ θεῖα τῆς. Μὰ ὁ ἀντιβασιλεὺς διαμαρτυ- ρήθηκε:

—Τί τρέλλα εἶναι αὐτὴ, Ζίνα; Θέ- λεις νὰ σὲ δολοφονήσουν; Ὑπάρχουν γραφεῖα Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅπου μποροῦν ν' ἀπευθύνωνται οἱ φτωχοὶ: κι' ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη.

Κι' ἡ πριγκίπισσα ἐπρόσθετε σὰν ἡχώ —Ἀν θέλετε, στέλνε χρήματα σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, μὰ μὴν ἐρ- χεσαι σ' ἐπαφὴ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀν- θρώπους!

Τοῦ κάκου ἡ Ζίνα παρακάλεσε. Οἱ κηδεμόνες τῆς δὲν ἄκουγαν τίποτα.

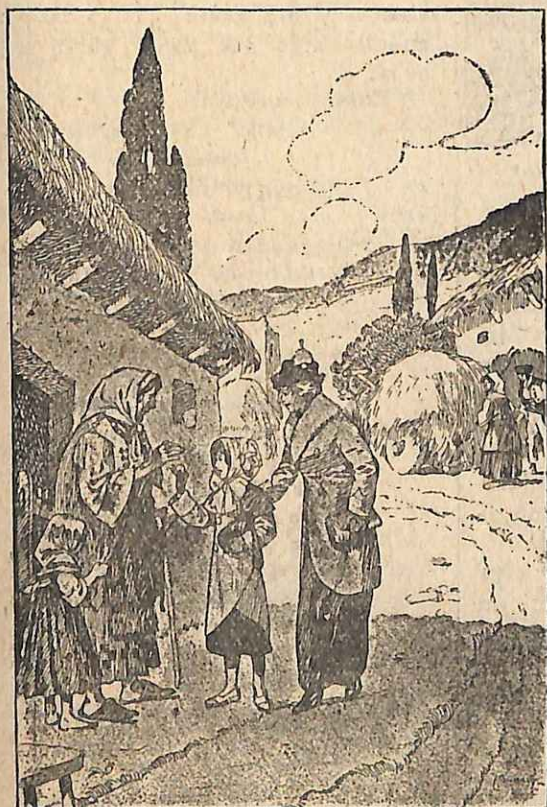
Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ κι' ἀνέ- βαλε γι' ἄλλοτε τὴν ἐκτέλεση τοῦ σχε- δίου τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Στὸ δρόμο

Ἄν ἡ μικρὴ Βασίλισσα δὲν μποροῦ- σε νὰ βλέπῃ τὸ φτωχὸ λαὸ τῆς στὸ πα- λάτι τῆς, μπορούσε τουλάχιστο νὰ πη- γαίνῃ ὡς τὰ σπίτια του.

Μιὰ μέρα, ἡ Ζίνα ἐπαμάσθηκε νὰ κάμῃ ἓνα περπάτημα μὲ τὰ πόδια. Ντύ- θηκε ἁπλά, φόρεσε ἓνα καπέλλο χωρὶς φτερά καὶ ἀνθή κι' ἔρριξε ἓνα μάλλι- νο ἐπανωφόρι.

«Εἶχε μαζί τῆς νομίσματα καὶ τὰ μοίρασε στοὺς πρὸ φτωχοὺς...» (Σελ. 82, στ. 6')

Συμφωνήθηκε να δρίση μόνη της το δρομολόγιο κι' η κυρία Ροζεμόντ υποσχέθηκε να μη φέρη καμμιάν αντίρρηση.

Πήραν μιὰ λεωφόρο που κινούσε απ' το παλάτι κι' έβγαζε στις άριστοκρατικές συνοικίες.

Η Ζίνα διέκρινε στο μπαλκόνι τη Μίλλο ντε Νερβάλ που της έκαμ' ένα νόημα και κατέβηκε διασπική, με την ιδέα πως ή φίλη της έρχόταν γι' αυτή. Μά η Ζίνα πέρασε χωρίς να σταθί στην πόρτα της.

Πέρασαν μιὰ δεινροφυτευμένη πλατεία και μπήκαν σ' ένα δρομάκι, όπου δεν υπήρχαν πιά ώραία και πολυτελή σπίτια.

Η κυρία Ροζεμόντ άρχισε να δυσανασχετεί: — Έπί τέλους, που θέλει να πάη ή Μεγαλειότης Σας;

— Θα ιδήτε, κυρία Ροζεμόντ.

Και ξαφνικά έστριψε σέ μιὰ πάροδο στενή και άκάθαρτη. Βρισκόταν στη φτωχότερη συνοικία της χώρας.

Και πάλι ή κυρία Ροζεμόντ διαμαρτυρήθηκε με κάποια δειλία. Μά ή μικρή την άποστόμωσε:

— Ο θάιος μου δεν είπε να πάω όπου θέλω;

Η κυρία της τιμής δεν έμίλησε πιά. Έπρεπε να ύποταχθί.

Μιά γριά καθόταν μπρος στην πόρτα της. Κίτρινη κι' ισχνή, ειχόνα της δυστοχίας, κοιτάζε μακριά, με κάτι μάτια γαλάζια άνοιχτά, σά να είχαν έσπλύνει πολλά δάκρυα.

Η Ζίνα την έπλησίασε και της είπε γλυκά:

— Είστε καταμόναχη αὐτοῦ...

Δέ ζητάτε, δέ θέλετε τίποτε; Πήτε σέ μένα, τί θα μπορούσε να σάς εδχαρήσει; Μιλήστε άφοβα.

Τότε ή γριά άρχισε να κλαίγεται:

— Είμαι τόσο άδύνατη! Λίγο καλιό κρασί θα μούκανε πολὺ καλό... Και τη νόχτα δέχτω. Δεν έχω κοινότητες... Αχ, είναι καίμους μεγάλοι, νάσαι γριά και νάσαι μοναχή στον κόσμο! Δεν τον έβρεις εσὺ αὐτό τον καὶμό, γλυκό μου κορίτσι...

Και με το μονότονο ὄφος εκείνων που έχουν πονέσει πολὺ, έξακολούθησε:

— Είχα ένα κοριτσάκι... σάν τὰ κρύα νερά... Είχε κάτι μαύρα μάτια, —νά, σάν τὰ δικά σου! Λέγανε πως μόνο ή Βασίλισσα είχε μάτια πιδ ὁμορφιά. Κι' όμως ήρθε μέρα που ή μικρούλα πέθανε. Αχ, ένα χειμωνιάτικο θράδυ μου κρύωσε και το χτύπησε στο στήθος... Μας πέθανε. Τώρα πιά δέ μου μένει τίποτα, τίποτα. Μόνο το θάνατο καρτερά!

Και με τὰ τελευταία της λόγια, ένας άπότομος βήχας την συγκλόνησε σύ-

κορμη. Η Ζίνα την κοιτούσε πονετικά...

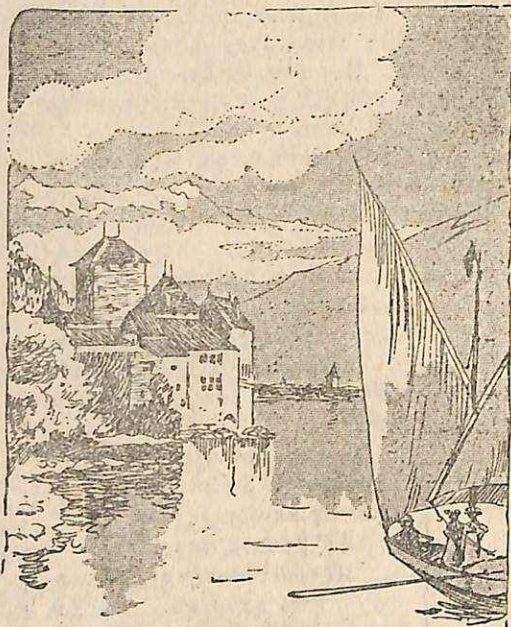
— Κοιμήστες, έξακολούθησε ή γριά, και λιγάκι κρασί, να ζεσταθί το κορμί μου, να μου πάψή ο βήχας.

Η Ζίνα κράτησε σημείωση σ' ένα μικρό καρνέ.

— Απόψε κιόλας θα σάς φέρουν ὅ,τι σάς χρειάζεται... Τ' ὄνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Πιδ κάτω, υποσχέθηκε ένα φόρεμα σ' ένα κοριτσάκι κυρτελοντυμένο. Απάντησε κάτι παιδικά που έτρεχαν ευπόλοτα μέσα στ' αλάκι του δρόμου: τοὺς υποσχέθηκε κάλτσες και παπούτσια.

Κανείς δεν ὕποπτευόταν ὅτι ή μικρή αὐτή γλυκομίλητη άγνωστη ήταν

«Τὰ διάβανα νερά της λίμνης της Γενεύης...»
(Σελ. 66, στ. β')

ή βασίλισσα Ζίνα; μά ὅλοι καταλάβαιναν πὺς ήταν πλουσιόπαιδο, γιατί σέ καθέναν υποσχέθηκε ὅτι ἐπιθυμοῦσε.

Σέ λίγο την πήραν ειδήσει ὅλοι. Έβγαιναν στις πόρτες και σὰ παράθουρα να την ιδούν. Είχε μαζί της νομίσματα και τὰ μοίρασε στους πιδ φτωχούς.

Όλοι την κοιτούσαν με κατάπληκτα μάτια κι' ή Ζίνα, φεύγοντας, έπαιρνε μαζί της την εὐγνωμοσύνη που έδειχναν ὅλα εκείνα τὰ βλέμματα.

Αλήθεια, πόση εδχαρίστηση είχε στερηθί ὡς τώρα, άδιαφορώντας γιά τις ανάγκες τοῦ λαοῦ της!

Δέ θα κατόρθωνε άραγε ν' ανακητήση τη δημοφιλία της; Και δεν ήταν στο χέρι της να το κατορθώσει;

Μόνο το μέλλον θα μπορούσε ν' άπαντήσει.

Ένθ ή Βασίλισσα έκανε περιπάτους στις άκαθαρτες και φτωχικές συνοικίες της πρωτεύουσας, ο σύμβουλος

Μάρφας έμάθαινε ὅλα τὰ κατέκαστα απ' τη μουσική άστυνομία του κι' έλεγε γελῶντας μοχθηρά:

— Άργά, μικρή μου, πολὺ άργά...

Όποιος ανάδει τη φωτιά, καίγεται μες στις φλόγες...

Και κίνησε γιά το σπίτι του βαρῶνου ντε Μπρόκ, όπου τον περίμεναν ο δικαστής Μπαρτόλδος, ο νομοδιδάσκαλος Σιγισμόνδος κι' άλλοι δυσρεστημένοι.

Στη μουσική αὐτή συνεδρίαση, θα έξετάζαν την κατάσταση, γιά να ιδούν ἄν, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν συλλέξει, ή Βαλκανία ήταν ὠριμη γιά να κηρυχθί ή επανάσταση.

Είχαν μαζευτή εκεί καμμιά δωδεκαριά. Μά τὰ παράθουρα κι' οί πόρτες, κλεισμένες προσεκτικά, δεν πρόδωκαν τίποτ' απ' ὅσα άποφασίστηκαν μέσα στους τέσσερους τοίχους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο Σινιέρ Πιουκάτος

Η Ζίνα, συνοδευομένη πάντα από την κυρία Ροζεμόντ, που ο θυμός της ήταν έτοιμος να ξεσπάση, σταμάτησε σ' ένα παράμερο σπιτάκι. Το περικύκλωνε ένας μικρός κήπος γεμάτος θειριεμένα άγριόχορτα κι' οί τοίχοι του είχαν βαθείς ρωγμές. Τὰ παράθουρα ήταν άνοιχτά. Πολλά τζάμια ήταν σπασμένα και στη θέση τους ήταν κολλημένα κομμάτια από έφημερίδες.

Μπροστά στην πόρτα, ένα παιδάκι, με την άμεριμνησία της ηλικίας του, έπαιζε μ' ένα παλιό ξύλινο άλογάκι, που δεν είχε πιά μήτε χείτη μήτε ούρά.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι αληθινό βγαίνει πλώ απ' το βουνό.

Μιά φωνή τραγουδιστή στα σοκάκια κελαίδει κάποιο άγόρι περπατεί και γλυκά το τραγουδεί:

«Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ.

«Φεγγαράκι μου καλό, χαϊδεμένο κι' απαλό, φέγγε μέσα στην αὐλή, φέγγε στ' άσπρα μας σκαλιά, στοῦ τζαμιού μας τὸ γυαλί, στοῦ παπποῦ τ' άσπρα μαλλιά, φεγγαράκι μου λαμπρό, χαρῶπό, λυπητερό.»

Φεγγαράκι αληθινό σερριανά στον οὐρανό. Το τεγγουδί το γλυκό σβύνει μέσ' στη γειτονιά. Το παιδί, περσιτιό, θάχη στρέψει απ' τη γωνιά. Φεγγαράκι μου λαμπρό, σ' άγαπῶ σά θησαυρό.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΛΙΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ

Η κυρά-Λένη χτύπησε έλαφρά την πόρτα της καμαρούλας και μπήκε, κρατώντας ένα γράμμα γιά την «δεσποινίδα Λίνα». Είκοίνη πέταξε άμέσως την κούκλα της πάνω στο τραπέζι κι' ὤρμησε να το πάρη — ήταν άρκετά σπάνιο πράγμα να λαβίχη γράμμα! — άνοιξε νευρικά τον φάκελλο και διάβασε δυνατά:

«Η δεσποινίς Λινούλα παρακαλείται να έρθη στην παιδική συναναστροφή που θα κάνη ή φίλη της Έλενίτσα την έρχομενη Κυριακή, γιά να γιορτάση τὰ γενέθλιά της μαζί με τις φίλες της»

Η Λίνα έμεινε μιὰ στιγμή ακίνητη κι' ύστερα έτρεξε με φωνές χαράς και πηδήματα στην κάμαρα της μαμάς. Την ώρα αὐτή ή μαμά λογάριζε κάτι φωνία μαζί με τον μπαμπά ή Λίνα όμως χωρίς διαταχὸ τοὺς διέκοψε, βάζοντας μπροστά στα μάτια των την πρόσκληση. Ο μπαμπάς την πήρε, τη διάβασε και την έδωσε της μαμάς.

Στο μεταξύ ή Λίνα τοὺς ρωτοῦσε με τὰ μάτια· είχε γούστο να μη την άφιναν!

— Άν ήξερα πὺς δεν θα έκανες καμμιά τρελλα, θα σ' έπαιρνα να σέ πάω, είπε ο μπαμπάς· πολὺ φοβοῦμαι ὅμως πὺς ἄν πᾶς, υπάρχει φόβος να γκρεμισθί το σπίτι της φιλενάδας σου.

— Ω μπαμπά, διαμαρτυρήθηκε ή Λίνα, και κοιτάζε τη μαμά σάν να ζητούσε βοήθεια.

— Ελπίζω ή Λίνα να προσέξη εκείνο το βράδυ να μην το παρακάμη σεις τρέλλες, είπε ή μαμά.

— Α, βέβαια, έκαμε ο μπαμπάς ειρωνικά, αὐτὸ ελπίζω κι' ἐγώ. Άλλως τε θα είμαι ἐλαί να την προσέχω.

— Τότε θάναι που θάπιπτερλαθί, γιατί θα έέρη πὺς έχει πλάτες· αὐτὸ ξέρω ἐγώ.

— Δεν ξέρω πὺς ξέρεις ὅτι ἄρα ή Λίνα έέρη ὅτι...

— Έγω ὅμως, μπαμπά, διέκοψε ή Λινούλα, ξέρω πὺς ξέρεις ὅτι ξέρεις να ξέρω. . . .

— Α, τὰ μπέρδεψες! Βλέπεις που δεν κάνεις γιά δικηγορία; Κρίμα που λογάριζα να σέ κάνω διάλοχό μου!

— Ας είναι, είπε ή μαμά· τώρα, Λινούλα, να μελετήσης' άρκετά φιλόρησες. Ίστερα πάλι θα σ' έξετάζω και δεν θα ξέρης τίποτα.

— Στάτου πρώτα να κάτω μιὰ τοῦμπα εδὼ στο χαλί... κοιτάζε τί ώραίη!

Η μαμά άσπεναίσε: ἄ, από τώρα άρχιζαν οί τρέλλες!

Μέσχη στην τόση χαρά, ένα ζήτημα άπασχολούσε τη Λίνα: που φόρεμα

θα φορούσε. Στη ντουλάπα της είχε πολλὰ και ώραία, ὅλα ὅμως τὰ είχε πολλὰς φορές φορεμένα. Άν ήθελαν να της κάνουν κανένα καινούργιο!

Στο τραπέζι επάνω, όπου ή ὁμιλία φυσικά ήταν μόνο γιά την πρόσκληση, ή Λίνα έφερε ὅσο μπορούσε πιδ διπλωματικά τη σχετική ερώτηση· άλλα παράξενο! ο μπαμπάς που τις έκανε τις χόρες, την πήρε τώρα μπροστά: Α, να μου κάνης τη χάρη! Καινούργιο φόρεμα δεν θα κάνης. Κι' εκείνα που έχεις είναι ὀλοκαίνουργα. Ακουός εκεί, νέα έξοδα!...

Η Λίνα μαζεύτηκε. Το κάτω-κάτω, ὅσο και να τη στενοχωρούσε αὐτὸ, ποτέ της δεν θα θυσίαζε τη διασκέδαση γιά το φόρεμα!

Άν ποῦμε πὺς τις ἡμέρες αὐτές ή Λίνα έκανε φρόνιμα, θα ποῦμε φέματα· κι' ἄν ποῦμε ὅτι ή μαμά δεν έδειξε μεγάλη ὕπομονή ὥστε να ὕποφέρη ὅλες τις τρέλλες πατέρα και κόρης, πάλι θα ποῦμε φέματα. Ας είναι, ὥστε να είχε την ελπίδα, καθὼς έλεγε, ὅτι έτσι να έξαντείτο ή τρέλλα της Λίνας ὥστε να μη της μείνη την ἡμέρα

τοῦ χοροῦ. Να τῶλπιζε πραγματικά ὅμως αὐτό;

Κι' ἐπὶ τέλους εφθασε ή περίφημη αὐτή μέρα! Από το πρωί ή Λίνα βρισκόταν σέ ταραχή, δεν μπορούσε να ήσυχάζη στο μάθημα το πρωί ο μάλιστα ήταν τόσο άπρόσεκτη, ὥστε ή μαμά αναγκάστηκε να την άφήση. Το μεσημέρι δεν έφαγε ὀδύλου σχεδόν: ή χαρά της είχε κόψει την ὄρεση.

— Ε, το βράδυ ή Λινούλα θα έχη μεγάλη επιτυχία, είπε ο μπαμπάς.

— Άν δεν άποζουρλαθί, άπάντησε ή μαμά, χαμογελώντας, πιστεύω κι' ἐγώ. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι θα χαλάση τον κόσμο.

— Ω σὰς ὀπόσχουμαι, μαμάκα!

— Τι; να χαλάσης τον κόσμο;

— Α, ὄχι! να είμαι φρόνιμη!

— Χαί κι' αὐτὸ δεν με ήσυχάζει πολὺ-πολὺ, είπε ή μαμά.

Κι' έτσι έτελείωσε ή ὁμιλία...

— Λινούλα, είναι ὦρα να ντυθίτε.

λέει ή κυρά Λένη, παίνοντας στη μισοκότερη καμαρούλα. Μά που είσαστε; (Έπεται το τέλος) ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5'

Ο Τοτός έτοιμαζόταν να κακιώσει. Δεν έφταναν τόσα που τον έκανε να πάθη με τὰ παιχνίδια της, αὐτή ή τρελλο-Ρηνούλα, μόνο θα τοῦλεγε τώρα πὺς έχει και κακὸ χαρακτήρα; Θα τον έβριζε δηλαδή; Όρίστε μας!

Μά τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν από μακριά φωνές:

— Παιδιά!... Παιδιά!...

Παιδιά!

Ήταν ή παραμιάνα, που έκραζε σάν την κόττα, τὰ μικρά της γιανὰ τοὺς δώση να φάνε. Κι' ο Τοτός έέχασε εὐθύς το κάκισμά του κι' άκολούθησε τρεχάτος τη Ρηνούλα που έτρεχε και τοῦλεγε:

— Πάμε να φάμε!

Πάμε να φάμε!

Η κυρά-Μόρφη τοὺς έδωσε τότε από μιὰ μεγάλη φέτα μαῦρο ψωμί άλειμμένη με άφθονο φρέσκο βούτυρο, που ὅ,τι το είχε φτιάσει.

Α, τί ώραίο που είναι το φρέσκο βούτυρο,

και τί καλὰ που πηγαίνει με το μαῦρο, το νόστιμο, το γλυκό χωριάτικο ψωμί! Και μάλιστα ἄρα πεινᾷ κανείς απ' τὰ πολλὰ παιχνίδια...

Ο Τοτός ρίχτηκε με τὰ μούτρα. Μά κι' ή Ρηνούλα το ίδιο. Μόνο που αὐτή δεν μπορούσε να σταθί οὔτε μιὰ στιγμή ήσυχη και, τρώγοντας τώρα τη φέτα της, έκανε και τον κουεσο, χοροπηδούσε δηλαδή με το ένα πόδι.

Κι' έτσι χοροπηδώντας, χωρίς να τὸ θέλη έπρώως το χέρι τοῦ Τοτοῦ κι' ο Τοτός άφησε τη φέτα του να τοῦ πέση χάμα.

Άλλα πάλι!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΑΚΟΛΟΥΘΩ

σήμερα και τελειώνω την δμιλία μας για τα όνειρα. Είπαμε προχτές πώς γίνονται τα κοινά όνειρα, φρόνιμα ή τρελλά, που δεν έχουν καμιά σημασία. Υπάρχουν όμως και όνειρα που βγαίνουν, όνειρα που προειδοποιούν, όνειρα που προφητεύουν. Και 'ς αυτό δεν χωρεί αμφιβολία. Βλέπω π.χ.: στον ύπνο μου ένα φίλο μου που λείπει χρόνια, που έχω να τον θυμηθώ καιρό, που δεν ξέρω εάν που βρίσκεται κι' αν ζή. Και την άλλη μέρα μου παρουσιάζεται ο ίδιος ή λαβαίνω γράμμα του! Βλέπω στον ύπνο μου έναν άλλον που ξέρω που βρίσκεται, αλλά δεν έχω καμιά είδηση απ' αυτόν ούτε καμιά υποψία. Τον βλέπω να μάποχαιρετά πώς φεύγει τάχα για ταξίδι. Και την άλλη μέρα λαβαίνω τηλεγράφημα πώς πέθανε!

Τέτοια άπειρα. Όποιοι άνθρωποι να ρωτήσετε, θα σας πη πώς είδε στη ζωή του δέκα, είκοσι. Και σεις οι ίδιοι μπορείτε να είδατε πολλά. Πώς γίνονται αυτά τα όνειρα, το ξέρουμε. Ο μηχανισμός είναι ο ίδιος: θυμηθήκαμε στον ύπνο μας, σκεφθήκαμε τα ξεχασμένα εκείνα πρόσωπα και τα είδαμε. Αλλά γιατί να τα σκεφθούμε τη στιγμή ακριβώς που ξεχόνταν σε μας ή που πέθαιναν; Αυτό, που μοιάζει τόσο οά θαύμα, πώς εξηγείται;

Λοιπόν, παιδιά μου, αυτό δεν εξηγείται με κανένα τρόπο! Πιστοποιείται ως γεγονός, αλλά δεν εξηγείται. Κι' έχει μεγάλη σχέση με το προαίσθημα που είναι επίσης ανεξήγητο. Φαίνεται δηλαδή πώς η ψυχή του ανθρώπου έχει μια δύναμη κρυφή, μυστηριώδη, να προαισθάνεται εκείνο που θα συμβή. Η δύναμη αυτή λειτουργεί πολλές φορές και στον ξύπνο. Κι' αναφέρονται τα εκπληκτικά παραδείγματα πολλών ανθρώπων, που από μια ανέκφραστη ζωτική προειδοποίηση, γλύτωσαν από βέβαιο κίνδυνο, σκηνοζόμενοι, άξαρνα και χωρίς λόγο, από τη θέση όπου καθόνταν ή περνώντες από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο. Πολλές φορές επίσης μας πλάκνει ο ήσκιος, καθώς λέει ο λαός, του ανθρώπου που πρόκειται να ιδούμε σε λίγο, προαισθάνομαστε δηλαδή την παρουσία του και χωρίς να την ιδούμε στον ύπνο μας.

Φαίνεται όμως ότι στον ύπνο ή προ-

αισθαντική δύναμη της ψυχής λειτουργεί συχνότερα και ζωηρότερα. Θα λέγαμε κανείς πώς μένει πιο ελεύθερη από άλλες δυνάμεις που την εμποδίζουν στον ξύπνο. 'Ας προσθέσουμε πώς και στον ύπνο και στον ξύπνο, τη δύναμη αυτή άλλοι άνθρωποι την έχουν περισσότερο, άλλοι λιγότερο και άλλοι καθόλου. Κι' ο ίδιος άνθρωπος ακόμα, σε μερικές εποχές της ζωής του την έχει περισσότερο και σε άλλες λιγότερο ή καθόλου. Γι' αυτά όλα, τα προαισθητικά ή προφητικά όνειρα είναι συχνότερα από τα κοινά προαισθητικά κι' άλλοι βλέπουν τέτοια όνειρα συχνά, άλλοι σπάνια κι' άλλοι διόλου κι' ο ίδιος άνθρωπος πάλι σε μια ηλικία βλέπει περισσότερα, σε άλλη λιγότερα και σε άλλη καθόλου.

Αλλά μη γελασθήτε πώς αυτά που σας λέω είναι εξήγηση του φαινομένου. Όχι. Αφού ανακατεύεται το προαίσθημα, το φαινόμενο μένει ανεξήγητο όπως αυτό. Αν μια μέρα, ή Επιστήμη κατορθώσει να εξηγήσει το προαίσθημα και να μάς πη τι είναι, πώς και από ποιά δύναμη γεννιέται, τότε άμέσως θα εξηγηθούν και τα προφητικά όνειρα. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε τώρα, είναι ότι αποτελούν κι' αυτά ένα είδος προαισθημάτων. Κι' άλλο ακόμα, το κυριότερο: ότι προφητικά όνειρα υπάρχουν. 'Ετσι κι' όλα αυτά που αναφέρουν οι Ιστορίες, μπορεί και να επλάσθηκαν με τη φαντασία, αλλά μπορεί και να ιδώθηκαν. Δεν είναι πράγματα απίθανα κι' άπιστευτα. Ούτε τρέχουμε κανένα κίνδυνο να μάς διαφύσει ή Επιστήμη, όταν πιστεύουμε μερικά.. ή και όλα.

Κι' ο Όνειροκρίτης λοιπόν; Είναι αληθινός κι' ο Όνειροκρίτης;—Όχι, δεν πιστεύω πώς είναι πάντα... Δεν πιστεύω πώς αν ιδής στον ύπνο σου ραδίκια, θα γλυκαθής ή πώς αν ιδής γλυκίσματα, θα πικραθής. Ούτε πώς ο σκύλος σμίλνει φίλο, ή γάτα έχθρό κι' ή βροχή ευτυχία... Αυτά τα «συμβολικά» δεν με πείθουν πολύ. Τα βρίσκω άσχετα αυθαίρετα και.. προληπτικά. Ένα όμως πράγμα με κάνει να υποπιεύομαι ότι κι' αυτά καμιά φορά γβαίνουν. Και ξέρετε ποτέ; Όταν ξέρει κανείς και πιστεύει πώς ή βροχή είναι ευτυχία και ή γάτα έχθρος. Γιατί τότε «έχει την ιδέα» καθώς λέει. Κι' ίσως ή δύναμη του προαισθήματος να βρίσκει ευκολότερο να τον δγματίσει και να τον προειδοποιή με αυτά τα σύμβολα, κατά την ιδέα του... Δηλαδή αυτό που σας λέω τώρα, δεν θα το πολυκαταλαβαίνετε. Μά μήπως το καταλαβαίνω κι' εγώ; 'Ετσι, μια υποψία άοριστη μου περνά, πώς κάποτε μπορεί

κανείς να ιδή στον ύπνο του μεγάλη βροχή κι' αυτό να μην είναι παρά ένα προαίσθημα πώς θα ευτυχήσει. Που οσς το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά και μακάρι άπόψε, στον ύπνο σας, να ιδήτε πώς γίνετε πάπιες...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ.

[Μυθιστόρημα του 'Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU.]

Ζ'. (Συνέχεια)

—Ακούμε ντέ! είπαν μερικά παιδιά.

Και πραγματικώς ήταν πρόθυμα να κούσουν όλα.

Ο καπετάν Κουπιός εξακολούθησε: —'Ας τάψουμε αυτά κι' άς κοτάσουμε πώς θα περάσουμε καλύτερα την ώρα μας. Το κάτω-κάτω, το ξόλο θα το φάμε αβριο, μεθαβριο κι' έχει ο Θεός. Λοιπόν: σκουπίστε τα μάτια σας και τις μύτες σας και πέστε τι θέλετε να κάμουμε, τι προτιμάτε να παίξουμε, για να διασκεδάσουμε λιγάκι.

Όσο κι' αν κλαίνε τα παιδιά, άμα τα ρωτήσης για παιχνιδι, για διασκέδαση, είναι άδύνατο να μη σου άπαντήσουν.

—Ναί, ναί! φώναξε ο Χοιρομέρης. Παίζουμε, παιδιά, τον καλόγερο;

—Παίζουμε τον κρυφτό; επρότεινε ο 'Αγκίστρης.

—Παίζουμε το τόπι; είπε ο Φουκιώτης.

—Εγώ δε θέλω τίποτα, άποκρίθηκε ο Πλημμύρης. Να φύγουμε μόνο από δω.

—Σταθήτε! φώναξε τότε ο Κουπιός. 'Εγώ λέω πώς το καλύτερο απ' όλα, είναι να πούμε παραμύθια! Ποιός από μάς δεν ξέρει, όχι ένα, παρά δυο και τρία, το λιγότερο; Και τι διασκεδαστικότερο για μια συντροφιά από το παραμύθι, όταν μάλιστα το λέει κανένας νόστιμα;.. Λοιπόν, καθένας μας θα πη το δικό του. Κι' όποιο παραμύθι φανή σε όλους μας νοστιμότερο, άδουνοδ που το είπε οι άλλοι θα το άγοράσουν από ένα ζαχαρένιο κουλουράκι, μεθαβριο άμα άπολόση ή 'Εκκλησία.

Τι ευτυχισμένη ηλικία!

Τίποτα περισσότερο δεν χρειάστηκε για ναλλάξουν διάθεση τα παιδιά και να δώση ο νοός τους. Η λύπη τους διαλύθηκε όπως όταν άξαφνα φουά άέρας και καθαρίζει τον ούρανό και διασκορπίζει τα σύννεφα. Όλοι άρχισαν να φωνάζουν:

—Παραμύθια!.. Να πούμε παραμύθια!..

Και σημειώστε πώς τα παιδιά του Πουλιγγου είχαν στην άποθήκη τους πολλά και διάφορα παραμύθια, άπάνω-κάτω αληθινά, άπάνω-κάτω πιθανά, ά-

πό καίνα που οι θαλασσινοί τα φέρνουν από τόπους μακρινούς, κι' ή οικογένειά τους τα πιστεύει σαν πραγματικά γεγονότα κι' ή μιά γενιά τα διηγείται στην άλλη, με πολλές μάλιστα διορθώσεις και προσθήκες ώστε με τον καιρό να καταντούν διπλάσια και τριπλάσια.

Το στάδιο λοιπόν ήταν έτοιμο κι' όλοι ήθελαν κι' άνοπομονοόσαν ναγωνισθούν. Ο διαγωνισμός αυτός που το βραβείο του ήταν λίγα καλούδια, από καίνα που ποίλοδν την Κυριακή απέξω από την 'Εκκλησία, θέρμαινε τη φαντασία τους και δεν έδλεπαν την ώρα ναρχίσουν.

—'Αγκίστρη! είπε ο Κουπιός: έσο θάρχισης πρώτος: καταλαβαίνω από το ζωηρό και γελαστό σου πρόσωπο, πώς κάτι καλό τρέχει πάνω από τη γλώσσα σου.

—Ναί! άποκρίθηκε ο 'Αγκίστρης με προθυμία και ζωηρότητα: θα σας πω το παραμύθι της Μένουσας που ναύαρχης και πώς ο παππούς μου...

Αλλά δεν μπόρεσε να προχωρήσει, γιατί γενική κατακραυγή τον άνάγκασε ναφήσει ήσυχο τον παππού του και να σωπάσει.

—Νά σοβ πω, 'Αγκίστρη, τοδ είπε τότε με σοβαρότητα ο Κουπιός: δε λέγονται τέτοια παραμύθια σε νησιτικούς ανθρώπους και παραδοσιακίμενους;.. Άν και μάς! Άν δεν το ήξερες, μάθε το τώρα: και στο έξης, όταν πηγαίνης σε καμιά συναστροφή, να θυμάσαι πώς ο καλοαναθρεμμένος άνθρωπος ποτέ δεν φέρνεται έτσι. Άν δεν έχεις λοιπόν να μάς πης τίποτα διασκεδαστικότερο...

—Μά εγώ νομίζω... άρχισε να λέη με αθάρδεια ο 'Αγκίστρης.

—Άλλος! τον έκοψε φωνάζοντας ο Κουπιός.

—Ναί, ναί, άλλος! φώναξαν όλοι.

Κάτωδ' Άγκίστρης! Βγάλτε τον έξω από την πόρτα!.. Πετάχτε τον από το παράθυρο!..

—'Α έτσι μου είπατε σεις; έκαμεδ' Άγκίστρης. Καλά λοιπόν, κι' έω δίνω την παραίτησή μου.

—Τη δεχόμαστε!

είπε ο Χοιρομέρης. Σειφορώνου μας!

—Τραθήξου πέρα, 'Αγκίστρη! είπε κι' ο Πλημμύρης.

—Ποιός άλλος θέλει να μιλήσει; ρώτησε ο Κουπιός.

—Εγώ! φώναξε ο Φουκιώτης, που ήταν γνωστός 'ς όλους τους στραγαλατζήδες για τη μεγάλη του ίσα-ίσα άγάπη στα καλούδια. Εγώ θα σας διηγηθώ για ποιά αίτια ο γέρο-Φουκιώτης, ο άδερφός του παππού μου, δεν μπόρεσε να καθήση ούτε μια φορά τα είκοσι τελευταία χρόνια της ζωής του!

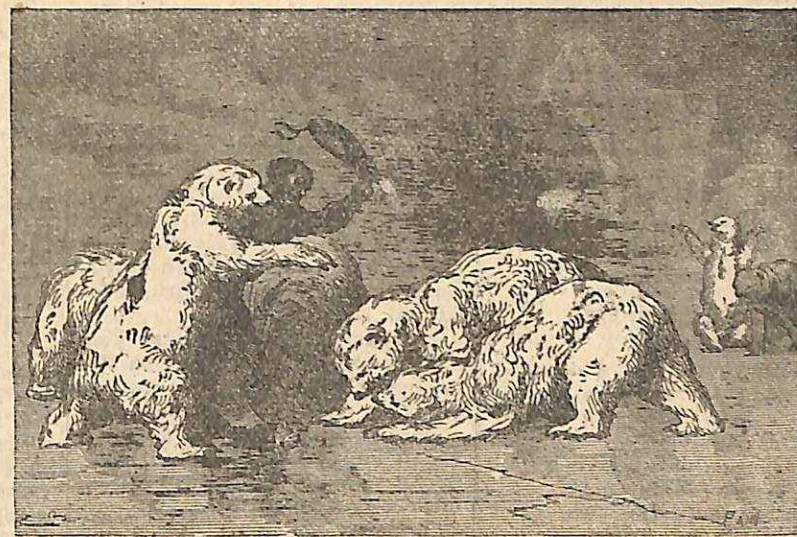
'Αλήθεια, ήταν πολύ περίεργο να μάθη κανένας πώς και γιατί ο μεγάλος-θείος του Φουκιώτη δεν μπορούσε να κάθεται, παρά ήταν άποχρεωμένος να στέκεται όρθιος είκοσι δάκαира χρόνια! Και με το στόμ' άνοιχτό το άκροατήριο όλο περίμενε νακούση την ιστορία, —ή το παραμύθι, όπως θέλετε.

Ο μικρός Φουκιώτης, ά ο σκέφθη-

κε λίγο, άρχισε έτσι:

«Θά σας πω λοιπόν πώς ο άδερφός του παππού μου, ο μπάρμπα-Φουκιώτης, άρχικα αλάφιατης στη καβέρτι Μόσχω, τα έξι δεκαπέρα στην Πηγωμένη Θάλασσα. Η θά-

λασσα αυ-

«Καλημέρα σας, κυρίες έξωπρες άρκούδες!» (Σελ. 85, στ.γ').

τή, καθώς το λέει και τόνόμά της, είναι μια άτιμη θάλασσα που εύκολότερα μπορείς ναρπάξης έσπαγιάσματα παρά να φαρέψης φάρια. Ένα πρωί, ή Μόσχω, που λέτε, έόπνησε περιζωσμένη από πάγους. Ούτε μπρές μπορούσε να πάη ούτε πίσω!

Την παρακαλούσαν:—'Ελα Μόσχω μου, τράβα μπρός!—'Εκείνη τίποτα! καθόταν άπάνω στους πάγους και καμάρωνε σαν τη νόφη. Δεν είχαν άλλο να κάμουν, παρά να περιμένουν ως να ξεχειμωνιάση ο' εκείνη την έρημιά, με συντροφιά όλο φώκες και φάλαινες, άντικρδ σε μια χώρα που τη λένε Σπιτσεβέργη και που είναι γεμάτη άσπρες άρκούδες.

Ο άδερφός του παππού μου είχε μανία με τα βότανα. Μια ήμέρα λοιπόν, εκεί που δοτανολογόδες στη Σπιτσεβέργη, να σου κι' έρχονται κοντά του πέντε άρκούδες, άσπρες σαν το χιόνι και φηλές ίσως κεί-πάνω, και, κουνώντας τα κεφάλια, σκίζουν και το κάνουν μετάνια και το φιλοδν το χέρι. Έπειτα, μια άπ' αυτές σηκώθηκε στα πίσνα πόδια, τον άγκάλιασε κι' ήθελε και καλά να τον φιλήση στο στόμα.

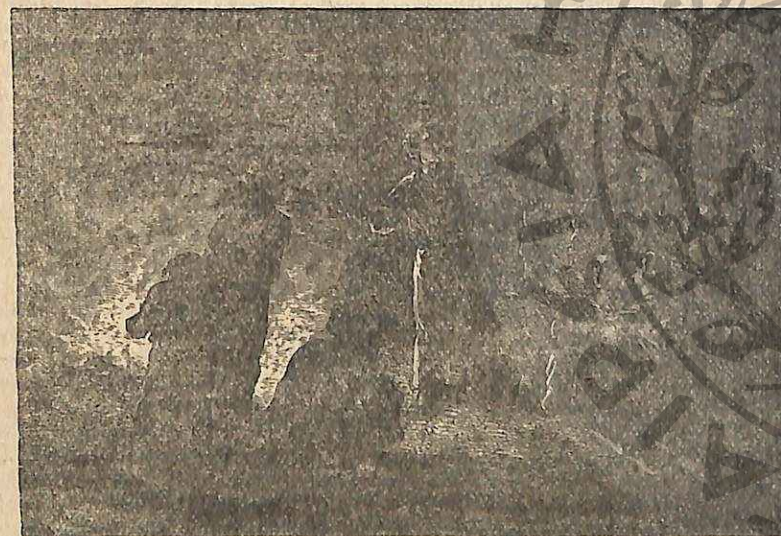
Ο μπάρμπα-Φουκιώτης, κοσμογυρισμένος άνθρωπος, που ήξερε πώς πρέπει να φέρνουνται οι έθιγνήδες, έβγαλε άμέσως το καπέλλο του και με μεγάλη ευγένεια χαϊρέτησε τις άρκούδες και τους είπε:

«Καλημέρα σας! καλημέρα σας, κυρίες άπρες άρκούδες!

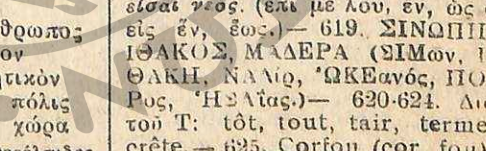
Κι' έσπασε το κεφάλι του να θυμηθί ποδ τις είχε γνωρίσει, γιατί βέβαια θά ήσαν γνωστές του, άλλως δεν μπορούσαν να του κάνουν τέσσεκιμπλιμέντα! Άλλά όσο κι' αν συλλογίστηκε, δεν κατόρθωσε να θυμηθί τίποτα.

('Επεται συνέχεια)

Μετάφρασις: Π. Γ. Φ. και Γ. Ε.

«Ο μικρός Φουκιώτης άρχισε...» (Σελ. 85, στ.6')

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δράχ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ
Ἑσωτερικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ
τὸ Ἑξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 47 καὶ ραμμένος δρ.
50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 2
ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 3 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν δρ.
12 — εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
τὰ ἀπλά στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τμή-
μα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μετὰ παχὰ δὲ στοιχεῖα
λεπτά 50, καὶ μετὰ κεφαλαῖα 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΓ' — 284]

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΤΟ ΜΟΝΟ ΥΠΕΡΧΩ
(ΚΓ' — 285)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΣΥΛΛΑ, ποιὸς εἶν' ἄ-
ξιός νάνακαλύψῃ τὴν
ΜΑΜΖΕΛ ΦΙΦΗ
(ΚΓ' — 286)

Τριανταφυλλέια, Ρόζα, ἀνταλ-
λάσσουμε Μ. Μ.;
Μαμζέλ Φιφή
(ΚΓ' — 287)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΓΑΡΡΙΜΙΕΣ
Χολέρα, μοιάζεις καταπληκτι-
κά μετὰ τὸ βεῖνόν σου. Εὐαγγε-
λίδης = Μυστηριώδης Βαρώνος
καὶ Ἰππότης Ὑδρας. Πανοῦλλα:
Προσεχῶς. Γὰρ νὰ νὰ γνωρίζεις
φίλτατε! Ἀθήνητε! — ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ
(ΚΓ' — 288)

Παιδιά, τὰ μάθετε! Ὁ ΑΡΗΣ
γίνηκε Professeur de français
στὸ Δύκειο Κωνσταντινίδης.
ΣΜΥΡΝΗ, ΥΔΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
(ΚΓ' — 289)

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ... Καρούμ-
πα (ΒΑΓ' ΝΑΗΡΑΝ) πίσω
μας σ' ἔχουμε... Σατανά!!! πό-
ω!!! τρελλαθῆκες πῶς μὲς γέ-
λασες;;;

Κουτσουμπίνα, πρὸς τιμὴ σου
ὀνομάζουμε τὸ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ
μας «ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΕΙΟ» καὶ
σὲ κλειοῦμε μέσα.

Ἀλλαγὴ Δ)σεως: Νίκον Ἀν-
δρόνικον, π. γ. Ἀθῆναι.

ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ
(ΚΓ' — 289α)

Μερεμπαντάκο, προσέξε μὴ γί-
νῃ τὸ καπέλλο σου κατὰ λά-
θος... φλυτζάνι γιανουρτιού!

[ΚΓ' — 290]

Ψηφίσατε ὅλοι τ' ὀραϊότερο
πνευθόνιον τῆς ἐποχῆς, τὸ:
Ἑπαναστάτης τοῦ 1922.
Κόντε Κουρούπης

(ΚΓ' — 291)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922

Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ' — 292)

Προκηρύσσεται μέγας καλλιτε-
χνικός Διαγωνισμὸς γραμμα-
τοσύμῳ. Βραβεῖα: Α') Δεκαπεν-
ταετῆς Πλοίαρχος, Β') Ἀγωγή
Σπένσερ, Γ') Δύο τόμοι, Ἑ-
γκόλπιον τῶν Νέων. Γράψατε:
Ἀνδρέαν Βουγιούκων Καλάμας.

(ΚΓ' — 293)

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ

Β' ΔΙΑΓΩΝ. ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς ἀ-
γράφων καλλιτεχνικῶν κάρτ-
ποσταλ. Προθεσμία δέμηνας.
Βραβευθήσονται τρία. Δ)οις:
«Ὁμοσπονδία Ὁρχομενοῦ»
Θήβας.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' — 293α)

Γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον εὐχῆς

ἁπείρες σὲ ὅλα τ' ἄδερφια μου.

(ΚΓ' — 294)

Δὸν Κολοκυθάκη = Τραγοῦδι
τῶν Ὁρακῶν = Θανάση Κόν-
κινε, ἡ μάσκα σου ἔπλεσε, σὲ συγ-
χαίρουμε γιὰ τὴ διαγωγή πού
κράτησες σὲ ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ
συλλόγου. Μὲς ἐδιώξες; χὰ! χὰ!
Θυμάσαι πὺν ἐφρευγες ἀπὸ τὴν
τελευταία συνεδρίαση σὶ βρεμ-
μένος γάτος; Αὐτὰ γιὰ ἔξοδα τῆς
...ἐκκαθαρίσεως!

Βεατρίκη, Ἑπτάλοφον, Βερενίκη

(ΚΓ' — 295)

Δ)οις μου ἄλλαξε! τώρα εἶναι:
Νίκον Σκουμπέλον (Διὰ Γι-
ῶργον), Ἀθῆνας 1, Ἀθῆνας

(ΚΓ' — 296)

Αρρώστησα καὶ γύρισαν πίσω
ἅπαντα γράμματα. Παρακαλῶ
ἔναστεῖλατε στὴ νέα διεύθυνσι
ὡς ἄνω. Ἀκράτητο Γέλιο
(ΚΓ' — 297)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
Ἰδρύθην ἐν Ἀθῆναις σύλλογος
ὑπὸ τὴν ἀνω ἐπωνυμίαν με-
σοποῦς: Διάδοσιν Διαπλάσεως,
ἀνακάλυψιν ψευδωνύμων, προ-
κήρυξιν φιλολογικῶν διαγωνισμῶν
ὑποστήριξιν ψευδωνύμων εἰς τὸ
δημοψήφισμα κτλ. Γενομένων
ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΗΣ:
ΑΝΤΙΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ:

ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ
ΥΠΟΥΡΓΟΙ:
ΕΞΕΠΛΕΘΜΑΤΟΣ: Μυστηρι-
ώδης Τζέντλεμαν. ΚΑΛΩΝ ΤΕ-
ΧΝΩΝ: Αὐτοκράτωρ τῆς Τρελλῆς
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ: Θρίαμ-
βος τοῦ Δικαίου. ΠΟΛΕΜΟΥ:

Ἀτρεμῆτος Δέων. ΠΡΟΠΑΓΑΝ-
ΔΑΣ: Πρίγκηψ Ροδόλφος ΕΞΩ-
ΤΕΡΙΚΩΝ Ἀνεμοστρόβιλος.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ταχυδρ. Δ)οις. Ἀνδρ. Σ. Ρακό-
πουλον, Πάριθης 28, Ἀθῆναι
(ΚΓ' — 298)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
(ΚΓ' — 299)

Μὲ τεραστίον ἄλμα εἰσερχόμενος εἰς
τὸν Διαπλάσιον μου χαίρετ' ἀ-
παξάπαντας, ἰδίως Φιλελευθέρους καὶ
Ἀδελφούς. — Φιλελευθέρους Ἀδελφούς

(ΚΓ' — 300)

Η ΔΕΒΕΝΤΙΣΣΑ ἀνταλλάσσει
ἀπ' εὐθείας ἐπιστολάς καὶ
κάρτ-ποστάλ, ἐκτός Μ. Μυστ.
μετὰ ὅλα τὰ Διαπλάσιμα: Ἀ-
πανταεὶ ἀμέσως. Δ)οις: Τάκη
Καραβούλιαν, μαθητὴν Γυμνα-
σίου, Σπάρτην. Μικρούλης = Μιχ.
Σγουρίτσας, Σμυρναῖος Μάρτυς
= Ν. Μανούσος.

(ΚΓ' — 301)

Π. Α. Σ. — ΟΜΙΧΛΗ, τί συνέ-
χεια θές; ἔπλεσε ἔξω! με-
στοίχημα 25 δραχμῶν δέχεσαι;

(ΚΓ' — 302)

Α' ΔΙΑΓΩΝ. ΒΑΣΙΛ. ΑΘΑΛΑΝΤΟΣ

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς διη-
γήματος, Θέμα ὁποιοδήποτε.
Βραβεῖα πρωτοτύπου. Προθεσμία
δέμηνας. Δ)οις: Μπουλουγούραν,
Θήβας.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' — 303)

Φράουλα — Καίτη Νάτσου, Λίστ — Καίτη

Γεωργιάδου, Σμίτ — Καίτη Ταγαρά

(ΚΓ' — 304)

Οποῖος νοιώθῃ τὴ καρδιά πάλ-
λει στὰ στήθη τῶν Ἠρώων

δὰ μετὰ ψήφισιν. — Καρδιά Ἠρώων

(ΚΓ' — 305)

ΚΑΡΑΙΑ ΗΡΩΩΝ

Υποψήφ. Δημοψηφίσμ. 1922

(ΚΓ' — 306)

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ

ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ

(ΚΓ' — 307)

Δ)οις ΚΓ' — 235 Μυστηριώ-
δους Βαρώνων ἄλλαξε! Ἀν-
δρόνικον, π. γ. Ἀθῆνας.

(ΚΓ' — 308)

Διαπλάσιμα! Ἐμπρός, στεί-
λατε ὅλοι στον Διαγωνισμὸνμου (ΚΓ' — 136). Περιμένω! Βρα-
βεῖα ἀπαράμιλλα.

(ΚΓ' — 309)

ΙΠΠΟΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Εμπρός στὴ «ΝΙΚΗ» μας, Δια-
πλάσιμα! Πρωτοφανέστα-
τος, ποικιλοτρόπως διασκεδαστι-
κώτατος Σύλλογος. Διαπλάσι-
μα! Ἐγγράφητε, περιμένου-
με! Προσεχῶς ἀρχαίρεσιν. Νί-
κον Ἀνδρόνικον, π. γ. Ἀθῆναι.Ἀρχηγοί: ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ,
ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, Ὑπαρ-
χηγός: ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 310)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓ. ΔΟΝ ΦΛΕΟΥΛΑΚΗ

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸν
Γραμματοσύμῳ καὶ Μ. Μ. Βρα-
βεῖα δύο χωριστά. Προθεσμία
δέμηνας. Δ)οις: Ν. Σεφεριτζήν
(διὰ Π), Καρόλου 67, Θεσσαλο-
νίκην.

(ΚΓ' — 311)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ὉΡΑΚΩΝ, γιὰ

τὴ γιορτὴ σου σοῦ εὐχονται

ἐτη πολλά οἱ Κινέζοι:

(ΚΓ' — 312)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, ἔνα μπουκέτο

εὐχῆς γιὰ τὸν καινούργιον

(ΚΓ' — 313)

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τοῦ

Καρούμπα, Καρκαλάσου, πα-
τῶ καὶ χοροπηδῶ ἀπάνω στὸ
φαρδιά ἀπλωμένο ζουζουρί τους.

(ΚΓ' — 314)

Ανταλλάξω Μ. Μ. μετὰ ὅσους θέ-
λουν μέσῳ Διαπλάσεως.

Ζουζού

(ΚΓ' — 314)

ΑΛΤΑ-ΡΟΚΑ

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποῖος ἐπικὸς ποιητὴς ἀποτελε-
ται ἀπὸ θεοῦ, ἄνθρωποι, καὶ ζῶ-
(Ὁρθογραφία δὲν τηρεῖται). Ἀ-
παντήσεις δεκταὶ μέχρι ἐνὸς μῆ-
νός. Συμμετοχὴ 50 λεπτῶν. Βρα-
βεῖα: 25 δραχμῶν βιβλία. Δ)οις:
Ἀχιλ. Γεωργιάδου, λατρεῖς, Κ.
φισσία

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργ. Διαγωνισμῶν)
(ΚΓ' — 315)

Εἰς τὸν ξενιτευμένο μου ἄδελ-
φὸν γιὰ τὴ γιορτὴ του στέλ-
λω ὁλόθερμος εὐχῆς. Νεφέλη

(ΚΓ' — 316)

Αδελφοί Πυγμαλῆ, δὲν ἔλαβα
ἀντίτιμον. Μυστηριώδης Βα-
ρῶν, ἐξηγήσου σαφέστερον. Ἰ-
ππότες, ἀναγνωρίζω τὸ λάθος
μου ἀνακαλεῖς ὅσα εἶπες;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥ

(ΚΓ' — 317)

ΦΑΝΕΡΩΜΑ: Κόρη τοῦ Ταυτέ-
του Ἀγγελικὴ Κοκκίνη, Μεγάλη
δέα — Ρακόπουλος, Ἡφαιστός — Καρκα-
λάς.

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ
(ΚΓ' — 318)

Ελλάδας Ἀγκυρία, Πανταχῶς
Παράν, Ἠλιωγέννητη, Ἀν-
ναση Ἑλλάδα, ἔχετε τὴ θεομὴ με-
ὑποστήριξιν. Φράουλα

(ΚΓ' — 319)

Ἰδρύνεται ἐν Ἀθῆναις Σύλλογος
«Ἰππότης». Σκοπὸς μυστηριώ-
δης. Μέλη δέχεται. Δ)οις Κωνσ-
Φαναρίτην, Μαυρομυχάλη 75.

(ΚΓ' — 320)

Μαμζέλ Φιφή, Ἠρώ, Φάος
εὐχαριστῶ. Κεραυνοβ. Ἰππ-
Ἰαβέρη, ἐξηγοῦμεθα.

Πανταχοῦ Παράν
(ΚΓ' — 321)

Πρίγκηπα Ἀλβέρτε, θερμὰς εὐ-
χῆς στὴ γιορτὴ σου.

Τρελλὴ Ζωή
(ΚΓ' — 322)

Ονειρο τῆς Κύπρου γιὰ τὴ γιορ-
τὴ σου δέξου τις πιὸ ὁλόθε-
ρος εὐχῆς μου. Χαλικοποταμῶν

(ΚΓ' — 323)

Η ΔΑΟΥΡΑ εὐχεται κάθε εὐχὴ
στὰ Διαπλάσιμα, ἰδίως
αὐτέρας τὸν Ἑπαναστάτη

(ΚΓ' — 324)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Κάτω τα κόμματα! Ψηφίσατε
ὅλοι τὴν Μητρίκι ἀγκυρία
μαζί καὶ τὴ ΡΙΤΑ. Ἀλληλογρα-
φῶ μετὰ μικρὰ στὰ χρόνια Διαπλά-
σιμα, Δ)οις: Γιάννην Μπο-
μην, Σύρον.

(ΚΓ' — 325)

Γάτε Γράνχε, ἔλαβα εὐχαριστῶ
ἔχεις τὴν ὑποστήριξίν μου

Μαργαριταρέν
(ΚΓ' — 326)

Ονειρο τῆς Κύπρου, εὐχεται
περιμένω ἰδίως σου.

Μαργαριταρέν
(ΚΓ' — 327)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται
δηλῶσαι ἀμέσως τὴν νέαν τι-
μὴν διὰ τὸ Γραφεῖον μετὰ
ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 25

τὴν ἐκπτώσιν τῆς νέας τιμῆς
ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.